

οι γονείς μου, στους φιλέλληνες και στους Έλληνες που δεν προέρχονται από το ελληνικό κέντρο. Ανήκω σε αυτή την τρίτη κατηγορία, «είμαι κι εγώ Ελληνικός»».

Οι γονείς του μετανάστευσαν από την Ελλάδα στην Αυστραλία. Είχαν παρακολουθήσει μόνο τις έξι τάξεις του δημοτικού, αλλά καταλάβαιναν την αξία των γραμμάτων και έδιναν τεράστια σημασία στη μόρφωση των παιδιών τους. «Την περίοδο που μεγαλώνω και πηγαίνω σχολείο, η Αυστραλία αλλάζει δραματικά. Ο βαθμός αποδοχής όσων προέρχονται από διαφορετικές κουλτούρες μεγαλώνει», λέει ο Πίτερ Ποντίκης.

Αυτή η αλλαγή, που είχε ξεκινήσει ασύνειδα με τα προγράμματα μαζικής μετανάστευσης, ολοκληρώνεται την περίοδο που κάνει τις σπουδές του. «Σημαντική κοινωνική αλλαγή με συνέπειες όχι μόνο σε πνευματικό αλλά και σε συναισθηματικό επίπεδο. Τα οφέλη από τη σε βάθος επαφή μας με διαφορετικές κουλτούρες (αυστραλιανή και ελληνική), ειδικά στον σημερινό κόσμο, είναι πολλαπλά. Σε βοηθούν να τον παρατηρήσεις από πολλές διαφορετικές γωνίες. Προσφέρουν ένα σύνολο δεξιοτήτων που είναι χρήσιμες και στην προσωπική αλλά και στην επαγγελματική ζωή».

«Επέστρεψα στο Πανεπιστήμιο του Σίδνεϊ διαμέσου του ποιήματος “Ιθάκη” του Κωνσταντίνου Καβάφη. Έφευγα για τη δουλειά στις έξι το πρωί, και στο τρένο, ανάμεσα στους οικοδόμους, διάβαζα τα ποιήματά του από την ελληνική έκδοση του Ίκαρου. Υπήρξε πηγή έμπνευσης στη ζωή μου πριν από 20 χρόνια», μας λέει ο Πίτερ και, παρόλο που όλη μας η συνομιλία γίνεται στην αγγλική γλώσσα, συνεχίζει στα ελληνικά: «Ο μεγαλύτερος καπμός μου είναι τα ελληνικά. Είναι η μητρική μου γλώσσα αλλά όταν πήγα στο σχολείο τα έχασα. Βεβαίως η αίσθηση της γλώσσας, η βαθύτερη επαφή, δεν έχει χαθεί. Μπορώ να διαβάσω ή να καταλάβω τον συνομιλητή μου. Πέρα από τη γλώσσα με ενδιαφέρει και μια άλλη διάσταση του ελληνισμού που δεν περιορίζεται από γεωγραφικά όρια. Όταν επισκέπτομαι τη Μαλαισία για επαγγελματικούς λόγους, βλέπω, ας πούμε, τα τεμένη που αρχιτεκτονικά έχουν ως πρότυπο την Αγία Σοφία, την οποία οι Μαλαισιανοί βλέπουν, επίσης, ως τέμενος. Τους εξηγώ ότι τα περισσότερα τεμένη εκείνης της περιόδου σχεδιάστηκαν και χτίστηκαν από Έλληνες αρχιτέκτονες με βάση τη βυζαντινή αρχιτεκτονική. Θέλω να πω, ο ελληνισμός είναι μια γέφυρα μεταξύ πολλών πολιτισμών».

Ο Πίτερ Ποντίκης επιστρέφει σήμερα στο πανεπιστήμιο όπου σπούδασε με μια γενναιόδωρη χειρονομία που, όπως τονίζει ο Καθηγητής Βρασίδας Καραλής, δεν έχει προηγούμενο στην ιστορία του τμήματος από την εποχή του Σερ Νικόλαου Λουράντου.

«Δεν αισθάνομαι ούτε φιλόνητος, ούτε ότι έχω μια κάποια μεγαλύτερη κοινωνική ευαισθησία από άλλους ανθρώπους. Η γυναίκα μου που είναι γιατρός κάνει πολύ περισσότερα πράγματα σε αυτή την κατεύθυνση». Νομίζω είναι η στιγμή να επιστρέψω μέρος όσων οφείλω στην καλή μου τύχη πίσω. Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορώ να τα πάρω μαζί μου. Πιστεύω ότι όπως είμαστε υπεύθυνοι για τα παιδιά μας είμαστε και για τους άλλους ανθρώπους. Μίλησα με τον Βρασίδα και μου είπε για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει. Η ελληνική κοινότητα έχει ανεξάντλητους πόρους. Εργάστηκε και εργάζεται απίστευτα σκληρά και έχει μια κουλτούρα αποταμίευσης. Αυτό το στοιχείο, σε συνδυασμό με τις αξίες της, μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να στηρίξουν σκοπούς που αξίζουν, όπως η ελληνική γλώσσα. Δεν πρόκειται εδώ για μια εθνικιστική προσέγγιση. Ακόμη κι αν δεν έχεις ελληνική καταγωγή αλλά πιστεύεις στην πρόοδο της ανθρωπότητας, η ελληνική γλώσσα σου δίνει μια άμεση επαφή με τα σημαντικότερα επιτεύγματα του ανθρώπινου πνεύματος».

Για την πρωτοβουλία του Πίτερ Ποντίκη μιλήσαμε και με τον Καθηγητή του Τμήματος Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών Επιστημών και Πρόεδρο του Τμήματος Γλωσσών και Πολιτισμών, Άντριαν Βίκερς (Adrian Vickers): «Εκφράζω τη βαθιά μου ευγνωμοσύνη για αυτή τη δωρεά, καθώς θα βοηθήσει το ελληνικό πρόγραμμα σπουδών να αντεπεξέλθει στις οικονομικές υποχρεώσεις του. Είναι ιδιαίτερα σημαντική βοήθεια για τη δημιουργία νέου εκπαιδευτικού υλικού και επιβεβαιώνει ότι η ελληνική κοινότητα είναι ιδιαίτερα γενναιόδωρη από την εποχή της δημιουργίας του τμήματος μέχρι τις μέρες μας. Χαιρετίζουμε θερμά τέτοιου είδους πρωτοβουλίες».

Ο Καθηγητής του τμήματος Νεοελληνικών και Βυζαντινών Σπουδών Αντώνης Δρακόπουλος, ο Καθηγητής του Τμήματος Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών Επιστημών και Πρόεδρος του Τμήματος Γλωσσών και Πολιτισμών, Άντριαν Βίκερς (Adrian Vickers), ο κ. Πίτερ Ποντίκης και ο Καθηγητής και πρόεδρος του τμήματος Νεοελληνικών και Βυζαντινών Σπουδών Βρασίδας Καραλής.

Προσβίσεις τους να χάνονται ή να παραμένουν ένα νούμερο σε κάποιο λογιστικό κείμενο. (Ως επίρρωση της θλιβερής διαπίστωσης αρκεί μια επίσκεψη στο Εβραϊκό Μουσείο του Σίδνεϊ, στο Πολιτιστικό Κέντρο της Νότιας Κορέας ή στο Ινστιτούτο Θεοβίβλων στο Τσιπεντέιλ).

Ο Πίτερ γεννήθηκε στην Αυστραλία, ο Πίτερ Ποντίκης έχει μια ευρεία αντίληψη του ελληνισμού και γνώση της σύγχρονης Ελλάδας. «Όπως σε πολλές περιόδους της ιστορίας της, έτσι και τώρα έξω από την Ελλάδα ζουν περισσότεροι Έλληνες από ό,τι σε αυτήν και θα πρέπει να έχουν φωνή. Αυτό δημιουργεί μια ένταση και μια αντίθεση που διαφαίνεται στο έργο ποιητών όπως ο Καβάφης και ο Σεφέρης. Η σημερινή Ελλάδα έχει μια δυστοπική πραγματικότητα και αντιμετωπίζει πολλές προκλήσεις. Τις καταπνίγει από απόσταση, τις κατανοώ διανοητικά, αισθάνομαι το βάρος τους, αλλά παράλληλα συναισθάνομαι ότι περνάει μια κατάσταση που είναι πολύ ασυνήθιστη για την Ευρωπαϊκή χώρα. Είναι μέρος ενός πειράματος που δεν θα ευχόμουν σε κανέναν. Την εποχή που νομίζω ότι μαθαίνει από αυτή την εμπειρία και μαθαίνουμε κι εμείς. Ποτέ δεν θα αφήσεις να πάνε χαμένες οι ευκαιρίες που δημιουργεί μια κρίση».

Η συζήτησή μας συνεχίζεται με τις αναμνήσεις του από τα φοιτητικά του χρόνια και τα γεγονότα με τους καθηγητές Βρασίδα Καραλή και Αντώνη Δρακόπουλο του τμήματος. Ο Καβάφης αναφερόταν σε τρεις τύπους Έλληνα», μας λέει ο Πίτερ Ποντίκης. «Σε αυτούς που γεννήθηκαν ή έζησαν στον γεωγραφικό χώρο που ορίζει την Ελλάδα, όπως